

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Hvidenæs

Citation: Larsen, Thøger: "Hvidenæs", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid65234/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Verden taber Varmen.
Solen, vi har dyrket,
kaster sin sidste
Læe bort i Mørket. –

Nu skinner Maanen
manende paa Sneen.
Vinterstormen
er skarp som Hjerterveen.

Vintermiddag

Det er som Solen standser
en Stund ved Dødens Bolig,
og Sneen rødmer varligt ved den haarde Sø,
der under Isens Panser
forvarer Fisken trolig,
at Sjælen ej skal dø.

Og Lyset langsomt lindrer
i Markens froste Fure,
og lodret spejler Søen Bakkedragets Skær –
som om den rørt erindrer
de gamle, hvide Mure,
der sank i Glemsel her.

Hvidenæs

Og Bølgen gaar om Hvidenæs,
og i det tørre stride Græs
der træder Vind med trange Suk
de kolde Skyggers lange Vugg.
Imod en solkinstændt Natur

staar Jordens Mørke spændt paa Lur.
Paa mørke Bredning gynger Skær,
og hæse Søer synger her.
Og vaade Planter drive ind
for aabne Himles stive Vind.
De blinde Bølger sorteblaa
igennem Havets Porte gaa
med salt og søvrig Klagesang
om alle Dages Gang.

Om alt og intet Striden staar,
med Lys og Mørke Tiden gaar.
Og Livet gennem Lys og Mulm
sig kaster frem i Gys og Svulm –
ja, alt det lever, alt det dør
som Skummet over salte Søer.
Den Barm, hvorved du lider bedst,
har skiftet gennem Tiders Blæst,
er kun en midlertidig Form
for Bølgen i en smidig Storm,
og dybt i Blodet Toner gaar
fra Lystens Millioner Aar,
en Afgrunds purpurrode Sang
om vildsom Grødetrang.

Og Hytter staar ved Hvidenæs,
og i det tørre, stride Græs
gaar Fiskergubbens magre Ko,
ser fjerne gode Agre gro.
Spørg Gubben om det skabtes Værd,
hans hele Liv fortabtes her.
Med karrig Jord og vreden Sø
han stred og vil i Reden dø.
Han flytter snart sin Bolig ned
i Muldens mørke Rolighed.
Man Sørgesang istemmer klart,
men de, der lever, glemmer snart.

O -- dryppende Sekunders Sang
om Drømmens Undergang.

Enformig suser Søens Vind
mod Markens Korn og Møens Kind,
en evig Flygtning i vort Blaa,
forglemte Røsters: »Vi forgaa!»
Den kom i Urtids Himle løs,
da Kloden ung i Svimle gøs.
Med Kulden skarp og Kviden vild
den sang i Søvne hviden Ild.
Al Glemsels blaa Alvidenhed
den synger gennem Tiden ned,
alt Suk mod Drømmens skønne Borg,
al Efteraarets grønne Sorg,
alt Sus i alle Tidens Græs,
som var paa Hvidenæs.

Danmark

(Ved Lemvigegnens Landboforenings 50-aars Jubilæum)

Spænd din Hest for Ploven!
Skær de sorte Spor!
Lad din Hest med Hoven
stemple dybt din Jord!
Danmark grønnes frodigt
under Sol og Blæst
ved et klogt, taalmodigt
Stræb af Mand og Hest.

Danmarks Folkestamme
skal med Kornet gro.
Danmarks Folkeamme
er den sunde Ko.